

Sygn. akt I C 1093/16

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 24 stycznia 2018 r.

Sąd Rejonowy w Słupsku I Wydział Cywilny w składzie następującym:

Przewodniczący: SSR Lidia Staśkiewicz

Protokolant: Agata Dauksza

po rozpoznaniu w dniu 24 stycznia 2018 r. w Słupsku

na rozprawie

sprawy z powództwa **P. K.**

przeciwko (...) **Spółce Akcyjnej w W.**

o zapłatę

I. zasądza od pozwanego (...) Spółki Akcyjnej w W. na rzecz powoda P. K. kwotę **4.385,66 zł** (cztery tysiące trzysta osiemdziesiąt pięć złotych, 66/100) z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od dnia 29 stycznia 2016 r. do dnia zapłaty;

II. zasądza od pozwanego (...) Spółki Akcyjnej w W. na rzecz powoda P. K. kwotę **2.237 zł** (dwa tysiące dwieście trzydzieści siedem złotych, 00/100) tytułem zwrotu kosztów procesu, w tym kwotę **1.200 zł** (tysiąc dwieście złotych, 00/100) tytułem kosztów zastępstwa procesowego;

III. zwraca pozwanemu (...) Spółce Akcyjnej w W. ze Skarbu Państwa – Sądu Rejonowego w Słupsku kwotę **244,01 zł** (dwieście czterdzieści cztery złote, 01/100) tytułem niewykorzystanej części zaliczki na poczet dowodu z opinii biegłego, zaksięgowanej pod poz. (...)/ (...).

Sygn. akt I C 1093/16

UZASADNIENIE

Powód **P. K.** wniósł o zasądzenie od pozwanego (...) **Spółki Akcyjnej w W.** kwoty **4.385,66 zł** wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od dnia 29 stycznia 2016 r. do dnia zapłaty i kosztami postępowania.

W uzasadnieniu pozwu powód podał, że stanowiący jego własność samochód osobowy marki A. (...) o nr rej. (...) uległ uszkodzeniom w wyniku kolizji drogowej z dnia 04 września 2015 r., zaś sprawca kolizji ubezpieczony był w zakresie odpowiedzialności cywilnej u pozwanego. Pozwany na podstawie sporządzonej kalkulacji ustalił koszty naprawy uszkodzonego pojazdu na kwotę 4.516,33 zł i taką kwotę wypłacił powodowi tytułem odszkodowania. Zdaniem powoda wskazana kwota nie odpowiada rzeczywistym kosztom naprawy i jest zaniżona z uwagi na przyjęcie zaniżonych kosztów roboczogodziny na rynku lokalnym oraz cen części zamiennych. W ocenie powoda koszt przywrócenia pojazdu do stanu sprzed szkody wynosi 8.901,79 zł. Dochodzona pozwem kwota stanowi różnicę pomiędzy kwotą wypłaconą przez pozwanego a rzeczywistą wysokością kosztów naprawy.

Pozwany (...) Spółka Akcyjna w W. w odpowiedzi na pozew wniósł o oddalenie powództwa i zasądzenie od powoda na jego rzecz kosztów procesu według norm przepisanych.

Nie kwestionując faktu uszkodzenia samochodu powoda, ani nie negując, że z tytułu umowy OC zawartej ze sprawcą zdarzenia zobowiązany jest do naprawienia powstałej szkody, pozwany zarzucił, iż wypłacona kwota odszkodowania pozwala na przywrócenie pojazdu powoda do stanu sprzed kolizji i wypłacone powodowi odszkodowanie w pełni zrekompensowało szkodę w pojeździe na skutek zdarzenia z dnia 04 września 2015 r. Nadto podniósł, że powód nie wykazał faktu dokonania naprawy pojazdu.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 04 września 2015 r. doszło do kolizji, w wyniku której uszkodzeniu uległ pojazd marki A. (...) o nr rej. (...) należący do P. K.. Sprawca kolizji był ubezpieczony w zakresie odpowiedzialności cywilnej w (...) S.A. z siedzibą w W..

Bezsporne, nadto kserokopia dowodu rejestracyjnego pojazdu – k. 14-14v.

Powód zgłosił w (...) S.A. szkodę komunikacyjną z ubezpieczenia OC. Ubezpieczyciel sporządził kosztorys wysokości szkody w pojeździe, ustalając koszt przywrócenia pojazdu do stanu sprzed szkody na kwotę 4.516,33 zł brutto.

Bezsporne, nadto dowód: kosztorys k. 15-17.

Ubezpieczyciel przyznał P. K. odszkodowanie w wysokości 4.516,33 zł.

Bezsporne.

P. K. zlecił prywatnemu rzeczoznawcy oszacowanie kosztów naprawy pojazdu. Działając na zlecenie powoda Centrum (...) spółka z o.o. w S. sporządziła kalkulację naprawy auta na kwotę 8.901,79 zł brutto.

Bezsporne, nadto dowód: kalkulacja naprawy – k. 10-12v.

Pismem z dnia 01 grudnia 2015 r. P. K. wniósł odwołanie od decyzji o przyznaniu odszkodowania i wezwał (...) S.A. do zapłaty kwoty 4.385,66 zł tytułem dopłaty do odszkodowania.

Bezsporne, nadto dowód: odwołanie z dnia 01.12.2015 r. – k. 9-9v.

Decyzją z dnia 30 grudnia 2015 r. (...) S.A. podtrzymało swoje dotychczasowe stanowisko w sprawie odmawiając dopłaty do odszkodowania.

Bezsporne, nadto dowód: decyzja z dnia 30.12.2015 r. – k. 13.

Koszt naprawy uszkodzeń pojazdu A. (...) o nr rej. (...) powstałych w wyniku kolizji dnia 04 września 2015 r. wynosi 7.407,84 zł netto, tj. 9.111,64 zł brutto. Koszt ten stanowi koszt przywrócenia pojazdu do stanu jak najbardziej zbliżonego do tego, jaki istniał przed zdarzeniem i uwzględnia przeciętne stawki za roboczogodzinę stosowane w zakładach branży motoryzacyjnej regionu (...) (tj. 90 zł netto dla prac mechaniczno – blacharskich i pomocniczych oraz 100 zł netto dla prac lakierniczych) oraz oryginalne części zamienne w klasie jakości O w cenach obowiązujących w oficjalnej sieci dystrybucyjnej marki pojazdu w okresie powstania szkody. Do samochodu A. (...) Q. rocznik 2008 we wskazanym zakresie uszkodzeń części alternatywne nie występują.

Dowód: pisemna opinia biegłego sądowego z zakresu mechaniki samochodowej I. S. – k. 104-113.

Pismem z dnia 15 stycznia 2016 r. działający w imieniu P. K. pełnomocnik wezwał (...) S.A. do zapłaty kwoty 4.385,66 zł w terminie do dnia 28 stycznia 2016 r.

Bezsporne, nadto dowód: wezwanie do zapłaty z dnia 15.01.2016 r. wraz z dowodem nadania – k. 6-7v.

Sąd ustalił powyższy stan faktyczny na podstawie zebranych w aktach sprawy i aktach szkody dokumentów, którym dał wiarę w pełni wobec niekwestionowania ich przez strony i braku podstaw do zakwestionowania ich prawdziwości przez Sąd z urzędu.

Sąd oddalił wniosek pozwanego o przeprowadzenie dowodu z przesłuchania stron na wskazane w pkt 3 petitum odpowiedzi na pozew, albowiem okoliczności tam wskazane nie miały znaczenia dla rozstrzygnięcia sprawy.

Sąd zważył co następuje:

Powództwo podlegało uwzględnieniu w całości.

Na gruncie zgłaszanych w toku sprawy twierdzeń i zarzutów stron trzeba było w pierwszej kolejności zauważyć, iż nie było pomiędzy nimi sporu co do faktu, że w dniu 04 września 2015 r. miała miejsce kolizja drogowa, w wyniku której pojazd powoda uległ uszkodzeniu. Pozwany nie kwestionował również okoliczności, że łączyła go z właścicielem auta kierowanego przez sprawcę kolizji umowa ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej.

Strony różniły się natomiast w ocenie, jaka winna być wysokość należnego powodowi odszkodowania.

Przystępując do oceny poruszanych w niniejszym postępowaniu kwestii należało w pierwszej kolejności zważyć, iż stosownie do treści art. 822 § 1 k.c., przez umowę ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej zakład ubezpieczeń zobowiązuje się do zapłacenia określonego w umowie odszkodowania za szkody wyrządzone osobom trzecim, względem których odpowiedzialność za szkodę ponosi ubezpieczający albo ubezpieczony.

Zakres odpowiedzialności ubezpieczyciela z umowy ubezpieczenia OC posiadaczy pojazdów mechanicznych odpowiada co do zasady ogólnej konstrukcji z art. 822 kc i art. 36 ust. 1 ustawy z dnia 22 maja 2003 r. o ubezpieczeniach obowiązkowych, Ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym i Polskim Biurze Ubezpieczycieli Komunikacyjnych (Dz. U. 03.124.1152 z późn. zm.). W ustawie tej postanowiono, że odszkodowanie ustala się i wypłaca w granicach odpowiedzialności cywilnej posiadacza lub kierującego pojazdem mechanicznym, najwyżej jednak do ustalonej w umowie ubezpieczenia sumy gwarancyjnej.

Sąd zważył także, że wysokość odszkodowania powinna być ustalona według reguł określonych w art. 363 k.c. Określenie pojęć „szkody” i „odszkodowania” w razie odpowiedzialności zakładu ubezpieczeń za szkody wyrządzone ruchem pojazdów mechanicznych, następuje na gruncie kodeksu cywilnego, bowiem zakład ubezpieczeń z tytułu ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej posiadacza pojazdu ponosi co do zasady odpowiedzialność w granicach odpowiedzialności cywilnej sprawcy szkody.

Naprawienie szkody polegającej na uszkodzeniu pojazdu polega przede wszystkim na zapłaceniu kwoty koniecznej do przywrócenia samochodu do stanu poprzedniego. Zgodnie z utrwalonym w orzecznictwie stanowiskiem (por. wyrok SN z 07.08.2003r., IV CKN 387/01, LEX nr 141410) szkoda powstaje zwykle w chwili wypadku komunikacyjnego i podlega naprawieniu według zasad określonych w art. 363 § 2 k.c. Obowiązek naprawienia szkody przez wypłatę odpowiedniej sumy pieniężnej powstaje z chwilą wyrządzenia szkody i nie jest uzależniony od tego, czy poszkodowany dokonał naprawy rzeczy i czy w ogóle zamierza ją naprawiać.

Nadto zważyć należało, że w myśl prezentowanego w orzecznictwie stanowiska w wypadku uszkodzenia rzeczy w stopniu umożliwiającym przywrócenie jej do stanu poprzedniego osoba odpowiedzialna za szkodę obowiązana jest zwrócić poszkodowanemu wszelkie celowe, ekonomicznie uzasadnione wydatki, poniesione w celu przywrócenia stanu poprzedniego rzeczy uszkodzonej, do których to wydatków należy zaliczyć także koszt nowych części i innych

materiałów, jeżeli ich użycie było niezbędne do naprawienia uszkodzonej rzeczy (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 20 października 1972 r., OSNC 1973/6/111 oraz z dnia 05 listopada 1980 r., III CRN 223/80, OSNC 1981/10/186).

Ustalając w niniejszej sprawie koszt przywrócenia auta powoda do stanu sprzed kolizji Sąd oparł się na dowodzie z pisemnej opinii biegłego I. S., który oszacował ten koszt na kwotę 9.111,64 zł brutto. Koszt ten stanowi koszt przywrócenia pojazdu do stanu jak najbardziej zbliżonego do tego, jaki istniał przed zdarzeniem i uwzględnia przeciętne stawki za roboczogodzinę stosowane w zakładach branży motoryzacyjnej regionu (...) (tj. 90 zł netto dla prac mechaniczno – blacharskich i pomocniczych oraz 100 zł netto dla prac lakierniczych) oraz oryginalne części zamienne w klasie jakości O w cenach obowiązujących w oficjalnej sieci dystrybucyjnej marki pojazdu w okresie powstania szkody. Biegły wskazał również, że do samochodu A. (...) Q. rocznik 2008 we wskazanym zakresie uszkodzeń części alternatywne nie występują.

Analiza treści opinii biegłego pozwalała na uznanie, że jest ona wyczerpująca, rzetelna i wiarygodna. Biegły w sposób przekonujący uzasadnił swoje stanowisko wskazując przeprowadzone czynności i przesłanki, na których się oparł. Proces dochodzenia biegłego do wniosków stanowiących konkluzję opinii był przedstawiony w sposób logiczny i nie budzący wątpliwości Sądu.

Nie bez znaczenia dla oceny zasadności wniosków wynikających z opinii biegłego jest okoliczność, iż przedstawiona przez biegłego argumentacja zgodna jest ze stanowiskiem Sądu Najwyższego wyrażonym w wyroku Sądu Najwyższego z dnia 05 listopada 1980 r. (sygn. III CRN 223/80, OSNC 1981/10/186), zgodnie z którym przywrócenie rzeczy uszkodzonej do stanu poprzedniego polega na doprowadzeniu jej do stanu używalności w takim zakresie, jaki istniał przed wyrządzeniem szkody. Jeżeli do osiągnięcia tego celu konieczne jest użycie nowych elementów, to poniesione na nie wydatki wchodzą w skład kosztów naprawienia szkody przez przywrócenie rzeczy do stanu poprzedniego. W konsekwencji powyższe wydatki obciążają osobę odpowiedzialną za szkodę.

Jednocześnie argumentacja biegłego zgodna jest z ugruntowanym w orzecznictwie stanowiskiem, że odszkodowanie przysługujące od ubezpieczyciela odpowiedzialności cywilnej za uszkodzenie pojazdu mechanicznego obejmuje niezbędne i ekonomicznie uzasadnione koszty naprawy pojazdu, ustalone według cen występujących na lokalnym rynku (por. uchwała SN z dnia 13 czerwca 2003 r., III CZP 32/03, OSNC 2004/4/51).

Pozwany nie wykazał w toku niniejszego postępowania, aby uszkodzone części były częściami nieoryginalnymi bądź częściami niepełnowartościowymi, np. uprzednio uszkodzonymi. Ciężar dowodu powyższych okoliczności spoczywał na pozwanym. Skoro zatem ubezpieczyciel nie wykazał, aby elementy zakwalifikowane do wymiany bądź naprawy były wcześniej naprawiane, uprawnionym jest wniosek, iż uszkodzeniu uległy nieuszkodzone wcześniej części oryginalne pojazdu i ceny takich części biegły zasadnie przyjął do wyliczenia szkody.

Mając to wszystko na uwadze, Sąd przyjął, że koszt naprawienia auta powoda wynosił **9.111,64 zł brutto**. Pomniejszając tę kwotę o kwotę **4.516,33 zł** z tytułu już wypłaconego odszkodowania, powodowi należała się kwota **4.595,31 zł**. Skoro jednak powód żądał zasądzenia kwoty niższej, tj. **4.385,66 zł**, Sąd orzekł zgodnie z żądaniem powoda, o czym orzeczono w pkt I wyroku.

O odsetkach za opóźnienie orzeczono na podstawie art. 14 ust. 1 ustawy z dnia 22 maja 2003 roku o ubezpieczeniach obowiązkowych, Ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym i Polskim Biurze Ubezpieczycieli Komunikacyjnych, a także art. 817 § 1 Kodeksu cywilnego, zgodnie z którymi zakład ubezpieczeń wypłaca odszkodowanie w terminie 30 dni licząc od dnia złożenia przez poszkodowanego lub uprawnionego zawiadomienia o szkodzie.

W niniejszej sprawie powód pismem z dnia 15 stycznia 2016 r. wezwał pozwanego do zapłaty kwoty 4.385,66 zł w terminie do dnia 28 stycznia 2016 r.

Z uwagi na powyższe, Sąd zasądził od strony pozwanej na rzecz powoda odsetki ustawowe za opóźnienie od zasądzonej kwoty roszczenia głównego zgodnie z żądaniem pozwu, tj. od dnia 29 stycznia 2016 r. do dnia zapłaty.

O kosztach procesu orzeczono w pkt II wyroku na podstawie art. 98 § 1 i 3, k.p.c. Na koszty poniesione przez powoda składa się opłata od pozwu w kwocie 220 zł, wynagrodzenie pełnomocnika będącego radcą prawnym w kwocie 1.200 zł, ustalone na podstawie § 2 pkt 3 obowiązującego w dacie wniesienia pozwu rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych (Dz. U. z 2015. (...)), opłata skarbową od pełnomocnictwa w kwocie 17 zł oraz wykorzystana zaliczka na poczet dowodu z opinii biegłego w kwocie 800 zł, tj. łącznie 2.237 zł.

Zgodnie z art. 80 ust. 1 ustawy z dnia 28 lipca 2005 r. o kosztach sądowych w sprawach cywilnych (t.j. Dz. U. 2010, Nr 90, poz. 594 z późn. zm.) sąd z urzędu zwraca stronie różnicę między opłatą pobraną od strony a opłatą należną, zaś na podstawie art. 84 tej ustawy sąd z urzędu zwraca stronie wszelkie należności z tytułu wydatków, stanowiące różnicę między kosztami pobranymi od strony a kosztami należnymi (ust. 1); przepisy art. 80-82 stosuje się odpowiednio do zwrotu zaliczki (ust. 2).

Na podstawie powyższych przepisów Sąd nakazał zwrócić pozwanemu kwotę 244,01 zł, tj. różnicę między uiszczoną kwotą zaliczki (600,00 zł – k. 70) a kwotą wydatkowaną z tej zaliczki na wynagrodzenie biegłego za sporządzenie opinii (355,99 zł).